

El Mercat de les Flors programa durant un mes Aracaladanza, que presenta la seva trilogia de coreografies inspirades en obres del Bosch, Magritte i Miró

El traç de la pintura

J. Bordes
BARCELONA

Aracaladanza farà l'estada més llarga d'una companyia al Mercat de les Flors, des que l'equip de Cesc Casadesús va entrar a la direcció artística, el 2007. És tot un repte que, a més, manté un mateix fil conductor: la mirada de la pintura des del moviment. Sense voler explicar un artista plàstic en cinquanta minuts, el director Enrique Cabrera en fa una mirada atractiva, que convida a saber-ne més. Aracaladanza encadena la programació de Nadal per a tota la família amb les altres dues produccions de la trilogia sobre pintura de la companyia.

Totes les funcions seran a la sala Maria Aurèlia Capmany, fet que convida a ser la companyia amb més assistència de la temporada. De Sant Esteve al 4 de gener es presenta *Pequeños paraísos*, una peça onírica sobre els personatges fantàstics que el Bosch va pintar a *El jardí de les delícies*. Del 10 al 18 de gener programaran *Nubes*, una peça surrealista de Magritte. I, finalment, el 24 i el 25 de gener es podran veure dues funcions de *Constelaciones*, la mirada del coreògraf i del seu equip artístic estable (dels últims deu anys), a partir

Un detall de la coreografia 'Nubes', d'Aracaladanza, inspirada en Magritte ■ EDUARDO GARCÍA GONZÁLEZ

'Pequeños paraísos' retrata els éssers fantàstics d'El jardí de les delícies'

del món de colors de Miró. A les funcions per a tot tipus de públic cal sumar-hi les sessions escolars.

Aquest mes es mostraran creacions dels últims nou anys de la companyia, una formació amb molt de recorregut a l'Estat espanyol i també a escala internacional. Cabrera és un titellaire que, cinc anys després de dedicar-s'hi professionalment, va entrar a la dansa. Per això, en els seus muntatges és habitual l'ús d'uns elements, antropomòrfics o no, que

tenen la funció d'un titella. A *Pequeños paraísos*, Cabrera va voler retratar els personatges fantàstics que apareixen al quadre que, per la seva concentració, sembla que hagi de ser de grans dimensions, quan és oli sobre fusta, pintat a partir del 1500 de 220 x 389 centímetres. A *Nubes*, en canvi, l'espectacle parteix dels elements més carismàtics de Magritte, com eren els barrets, les pipes, les pomes, els núvols i els maniquins. Finalment, l'univers de

Miró va ser el que li va suposar més entrebanes. El va ajudar molt poder visitar l'arxiu i documentar-se amb les cartes que enviava a col·legues on, per exemple, feia una reflexió sobre com abraçar l'espai.

Aracaladanza treballa per a tot tipus de públic. Executa una dansa dinàmica, oberta, positiva, que sempre juga amb la sorpresa i que compta amb el ritme per atrapar l'atenció de la canalla i també dels adults. No és una dansa narrativa, tot i que sí que

hi ha una dramàtúrgia, que serveix per encadenar una escena amb una altra.

Aracaladanza ja està treballant amb un nou muntatge sobre Leonardo da Vinci, com a artista del Renaixement tant interessat en la mecànica com en l'art i la gastronomia. És un punt i a part necessari per entrar, posteriorment, en una altra trilogia que se centrarà en compositors. Advertència: el que més ràpid envelleix dels treballs és la música, admet Cabrera. ■

Críticateatre

Jordi Bordes

Quedar-se en la tendresa i rebutjar el tòpic

Santa nit

Autora: Cristina Genebat
Directors: Julio Manrique, Xavier Ricart
Dissabte, 20 de desembre (fins al 18 de gener) al Club Capitol.

A Collserola hi ha molts més porcs senglars que no pas ovelles. Al segle XXI ja hi ha la possibilitat que hi hagi

mares solteres. Avui, la temptació segueix sent ben pròxima i jugant a l'equívoc de si la intel·ligència està renyida, o no, amb la bondat. I segueixen passant cometes pel firmament, per a tots aquells que els vulguin mirar. La tendresa que proposa Cristina Genebat és fresca, no hi ha cartró pedra. La inge-

nuïtat no és una característica única de la canalla; també hi ha moments que els adults es deixen entabanar i cantar una nadala mentre esperen un tren, simplement perquè un desconegut els pregunta com fa la lletra. Són aquelles accions que, si un les fa, sent com el cor s'eixampla i es respira millor.

La peripècia que centra l'atenció en el naixement de la criatura de Maria manté uns àngels (que toquen el saxo) i uns dimonis (amb contrasenya per entrar al seu local de nit). La humanitat divaga entre aquests dos pols. El pessebre llança algunes sagues sobre la cesària en les clíniques privades o sobre

l'ús i abús de les religions. Són opinions dels personatges, no afirmacions rotundes del muntatge; perquè aquests protagonistes també tenen contradiccions i, tot i la bondat de les seves reflexions, sempre es poden relativitzar. L'obra apunta idees, però no vol ser pretensiosa. En el fons, tot rau a vo-

ler pensar i en la saviesa del que ho comparteix. I en les ganes de fer una conversa sobre les similituds lúdiques amb els Pastorets però també sobre el fons del Nadal a diferència del que es viu aquests dies a l'entorn de llumetes, botigues, música enllaunada, canelons al forn i cava a la nevera.